

názor rovnosti

PAVEL PEČÍNKA

Když ve stěnách křupne

Že se domy můžou naklánět, tomu laik ani moc nevěří. Viděl tak maximálně věž v Pise, ta je jedna jediná, a pořád stojí. Jenže omyl. I stavby pracují, půda se hýbe, svahy a kopce „ujíždějí“. Stačí souhra okolností, ale většinou v tom hraje první housle neodborný zásah lidské ruky. Takže dojde třeba k tomu, že spodní voda na Mendlově náměstí postupně z odfláknutých základů a podloží vyplaví štěrky. A dům najednou předvede, že si umí sedat. Protože na rozdíl od sousedních, o půl století starších, bytelnějších a propracovanějších staveb ho vyhnali do výšky úspornou metodou, tedy za použití dutých cihel, předvede obyvatelům další parádičku. Knihozně a dětskému pokoji narostou na zdech „boule“. Zdi se zkrví a prohnu, dveře a okna pekelně skřípou a nejdou zavírat, po stěnách se rozběhnou praskliny jako gigantické pavoučí nohy, sem tam upadne kus omítky. A člověk začne přemýšlet, jestli nebude třeba lepší spát s přílbou na hlavě a polní lopatkou po boku.

Něco podobného teď částečně potkává brněnskou radnici. Údajně kvůli stavbě kolektorů. Budovy sice nejsou přímo na spadnutí, ale ony „pavoučí nohy“ se už po stěnách dost rozlézají. Laika nutně napadá – praskalo dřív ve zdech hradů a radnic? Nakláněly se věže, sesouvaly hradby? Sotva, co nepobořilo vojsko, stojí dodnes. Nebyli ti naši předci v něčem fortelnější a mň zbrklí?

pavel.pecinka@denik.cz

jak vidí problematiku cyklostezek na jižní Moravě DAREK GALLE

Kola životní prostředí neničí

Rekreační cyklistika a Rcykloturistika byla před rokem '89 zájmovou činností nemnoha jednotlivců. Po roce 1989 s příchodem strukturálních fondů EU a masovým rozmachem „automobilové“ cykloturistiky bylo v krátké době vyznačeno v terénu několik set kilometrů cyklotras po celé republice, často eematically zaměřených (Moravské vinařské stezky), mnohdy s návazností na mezinárodní cyklistické koridory (Jantarová stezka, Labská stezka apod.) Kvalita vybraných tras byla (s postupným zlepšením) velice různorodá, protože trasy vytyčoval doslova každý, kdo měl „ruce a nohy“. Diskutabilní je také vhodnost nepřehledného číslování a značení pomocí dopravních značek v zemi s nejhustší sítí kvalitně značených pěších turistických tras.

Soudě podle toho, že se za 20 let v Brně pro cyklistickou dopravu vůbec nic neudělalo, tak tématu nebyl doposud výrazně nakloněn zřejmě žádný brněnský politik. A v současné době, kdy ve většině vyspělých zemí na celém světě je zřejmá snaha o omezení individuální automobilové dopravy v centrech měst a maximální podporu šetrných forem dopravy, jsou projevy zodpovědných představitelů města slušně řečeno „zaostalé“. Přínos cyklistiky spatřuji v tom, že kola neznečišťují prostředí, jsou tichá, hospodárná, nenápadná a dostupná všem členům rodiny. Můžeme tedy místo automobilu snadno použít kolo. Na kole si můžeme zajet ve městě prakticky kamkoliv, a přitom se vyhneme dopravním zácpám. Proto by zástupci města a ti, kteří připravují

jeho rozvoj, neměli ignorovat potenciální možnosti cyklistiky – ať jde o denní cesty do školy nebo do práce (40 % veškerých jízd), nebo o jízdě za jinými cíli (60 % jízd tvoří cesty za nákupy, službami, zábavou, společenskými činnostmi atd.). Pokud jde o cyklostezky kolem Brna, ty vůbec neřeší cyklistickou dopravu v centru a slouží k volnočasovým a rekreačním aktivitám. Vedení města tento rozpor bohužel nehodlá vzít na vědomí a budování rekreačních cyklostezek stále uvádí jako rozvoj cyklistické dopravy ve městě. Za druhé: budování cyklostezek v Brně a okolí je po technické stránce jisté v pořádku – a tedy i poměrně nákladné. Praktický užitek širokých asfaltových silnic pro občany všech kategorií je ovšem velmi sporný. Příkla-

dem za všechny budíž nově vyasfaltovaná stezka podél řeky z Obřan do Bílovic. Tato cesta s přírodním povrchem byla léta vyhledávaná řadou pěších, rodičů s dětmi na kolech, rodičů s kočárky a samozřejmě cyklisty. Povrch cesty přirozeně omezoval rychlost cyklistů a všichni měli z pohybu po stezce příjemný dojem. Z neznámých důvodů byla celá stezka pokryta asfaltem a pro řadu původních uživatelů je její rekreační funkce nenávratně ztracena. Cyklisté a in-line bruslaři na hladkém povrchu dosáhnou snadno takových rychlostí, které jsou pro ostatní účastníky již dost nebezpečné. Takže stále máme s čím se prát.

Autor pracuje ve sdružení Brno na kole

vtip dne LUBOMÍRA VAŇKA

citát dne

„Většina lidí spotřebuje víc energie na mluvení o problémech než na jejich řešení.“

Henry Ford, americký průmyslník

fejton KAMILY HRDLÍČKOVÉ

Tak máme „hody hody doprovody“ za sebou

Jako by před chvílí teprve skončily Vánoce a heleďme se, už i ty Velikonoce nám zase odmávly sbohem.

Běh času jako by se s každým dalším rokem nějak zrychloval, či co, a sledovat všechny události, které by nebylo dobré jen tak bez povšimnutí přejít, vepsané poctivě rukou do kalendáře, je celkem fuška.

Velikonoce mám spojené především s oním, pro děvčata celkem trapně se odehrávajícím zvláštním zvykem (mluvím tedy jen za nás, holky městský), kdy se tak nějak očekává, že vyšplháme zadnicí na každého mužského, co jde kolem a připitoměle se usmíváme, než přes ni pořádně dostaneme.

Už jako malá jsem tohle pondělí fest nesnášela. Vstávala jsem neuvěřitelně brzy (a jakápak to má být radost, že není škola...), protože kluci z okolí se předháněli, kdo u nás zazvoní dřív, a já skutečně nechtěla už přes ona základní muka trpět

ještě víc, protože mě zastihli rozespalo a oděnou v negligé.

Když jsem nějak protrpěla Velikonoce coby holka, jako dospívající jsem se jich pomalu děsila. Vrstevníci hošani, tedy ti z nich, kteří se nechtili slasti zmazat holky vzdát, se posilňovali alkoholem od božího rána a podle toho pak vypadali a promile jejich rukám dodávala rozmachu...

Samozřejmě že nastoupily i metody zapření se, ale o hodně mladší sestra, i když mrskací tradici taktéž nesnášela a nesnáší stejně jako já, cítila coby malá jakousi nevyvážitelnou povinnost klukům ze třídy prostě otevřít a nechat se poplácat. A s nimi se tak k nám dostali i hoši v mlžném alkoholovém oparu, kteří mě sešvihali, že to vážně hodně bolelo, děsně se tomu smáli a pak mě bodře ještě zvali večer na panáka.

Úplně nejlepší bylo někam, někam hodně daleko odjet. Prostě tvářit se, že nic jako Velikono-

ce vlastně neexistuje. Pořádaly jsme pak s ostatními odpírky-němi výlety v odlehle samoty, kde bylo jisté, že nikoho nepotkáme, a bylo nám tam celý prodloužený víkend fajn. Vracely jsme se až v pondělí pozdě večer a to už jsme jen na ulicích sem tam zahlédly pár velikonočních „zbytků“ – povážlivě se klátící mužské postavy s mrskáčkou zastrčenou v kapse.

Kamarádka každé Velikonoční pondělí trpěla ani ne tak pro ty kluky, co jí chodili dát se špatně skrývanou radostí na zadek, ale proto, že na mrskut se vydával i její tatík a pokaždě se vracel tak „zmrskanej“, že pak několik dní visel nad jejich roduinnou pohodou černý mrak rozvodu. Několikrát se dokonce stalo, že byl tatík doveden kýmisi domů, protože sám už jaksi nemohl, a jednou, to bylo prý nejhorší, volal kdosi k nim domů a žádal je, ať si přijdou pro otce, že jim tam sedí úplně namol za stolem a nemůže ani vstát. Tehdy

prý její matka s ledovým klidem do telefonu pronesla, že když si ho ožrali, ať si s ním taky poradí, a odjela na týden za sestrou na vesnici. Kamarádka od té doby propadala před svátky jara v značný duševní neklid, byla roztěkaná a nesoustředěná a modlila se, ať už je to konečně za nimi.

A tak si někdy říkám, jestli to není škoda, co nám z těch Velikonoce zbylo (tedy těm ne zrovna ortodoxně věřícím, či nevěřícím vůbec) a že ať se zeptám kohokoliv kolem sebe, jestli mají rádi Velikonoce, tak že ne, že to je trapné, anebo utíkají raději pryč, kde se jim vyhnou a užívají akorát volného, jindy pracovního dne.

Ale tak to bývá se vším, vím... Přesto sama doufám, že jsou tu pořád tací, kteří si tradici umí užít se všimvšudy, na věčejší Velikonoční pondělí se těšili a odjuchali to rádně i za nás ostatní...

Autorka je publicistka

forum čtenářů

Doopravdy ceny bytů v Brně klesají?

✓ Rád bych dodal pár věcí k údajnému zlevňování bytů na jižní Moravě. Samozřejmě že to je zbožné přání našich rábdob expertů. Na celém světě reality stále padají, jen u nás je čas nakupování.

✓ Jasně že mě nikdo neposlouchat nebude, ale zkuste si na můj příspěvek vzpomenout za rok či dva. Dnes, kdy mnoho lidí na hypotéku ani nedosáhne, v době lidí bez práce, kteří o bydlení přijdou kvůli nemožnosti splácet, to je zajímavá expertiza našich odborníků.

✓ Každý se obává, co bude dál, kupovat dneska něco na hypotéku je trochu riskantní.

✓ S cenami bytů v Brně ještě zamíchá právě probíhající privatizace obecních bytů. Já bych tipnul, že ceny bytů ještě výrazně klesnou, až začnou lidé tyto byty houfně prodávat.

Z diskuze na www.brnenskydenik.cz